

УДК 821.111-31

Бокшань Галина Іванівна,

доцент кафедри іноземних мов
Херсонського державного аграрно-економічного університету,
м. Херсон, Україна,
кандидат філологічних наук, доцент

ORCID iD 0000-0002-7430-8257
alebo@ukr.net

DOI: 10.28925/2412-2475.2020.15.1

МІСТИФІКОВАНА БІОГРАФІЯ ІВАНА ВАГИЛЕВИЧА В РОМАНІ ЮРІЯ ВИННИЧУКА «ЛЮТЕЦІЯ»

У статті висвітлено особливості стратегій міфологізації та містифікації, використаних Ю. Винничуком у створенні літературної біографії Івана Вагилевича в романі «Лютеція». Передусім акцентується схильність письменника до властивої постмодернізму гри з історичним матеріалом, що оприявнюється загалом у багатьох його творах і в аналізованому романі зокрема. Увагу зосереджено на своєрідності взаємодії міфологічного і культурно-історичного аспектів у белетризованій біографії видатного громадського діяча XIX століття, відомого своєю діяльністю в Руській Трійці. Простежується специфіка художньої візуалізації образу Івана Вагилевича у зв'язку з нарисом І. Франка й наведеним у ньому епістолярієм представників зображеної в романі історичної доби. Визначено кореляцію персонажів «Лютеції» з образами і мотивами кельтської міфології. З'ясовано специфіку ремінісцентних зв'язків головного героя з архетипним образом Дон Жуана. У висновках акцентується використання Ю. Винничуком іронії, гротеску й комічних інтонацій як прояву неоміфологічного прийому дегероїзації. Також підкреслюється, що стратегії міфологізації та містифікації в «Лютеції» відображають притаманну автору манеру інтерпретації культурно-історичного матеріалу.

Ключові слова: міфологізація, містифікація, літературна біографія, неоміф, дегероїзація, готичний роман.

Ю. Винничук добре знайий в Україні й поза її межами як письменник, схильний до літературних містифікацій, міфологізації власного життєпису, біографій відомих культурних діячів і галицьких топосів та властивої постмодернізму гри з історичним матеріалом. Автор визнає себе прихильником традицій магічного реалізму й готичної прози. У низці інтерв'ю він висловлювався щодо преферен-

цій на користь вигаданого, нафантазованого, оскільки реальна дійсність видається йому менш цікавою, захопливою і привабливою. Ю. Винничук зізнається, що наділений «фантазмагоричним мисленням»: «Ну не можу я писати повністю реалістичний твір, щоб там не було чогось такого містичного, потойбічного...» [7]. Літературний критик Я. Дубинянська акцентує наявність у письменника «міфологі-

зованої аури, власної легенди», активно культивованої не лише в художній прозі: його «міфологічність» поширюється і на особистість автора [7]. Ю. Винничук як відомий популяризатор кельтської культури й один із перекладачів ірландської, валлійської та бретонської поезії оприлюднив так-званий переклад поеми XIII століття «Плач над градом Кия» ірландського монаха Ріангабара, що, як з'ясувалося, був містифікацією [2].

Практично всім художнім творам Ю. Винничука притаманне химерне поєднання викладу історичних фактів і міфологізації хронотопу, що дозволяє характеризувати його доробок у контексті неоміфологізму. Неоміфологічні атрибути особливо виразно оприявнюються в його «Мальві Ланді», «Цензорі снів», «Танго смерті», «Аптекарі», «Сестрах крові» та ін. І в одному з найновіших романів — «Лютеція» (2017) — авторові вдається віртуозно балансувати на межі правди й вигадки, примушуючи читача губитися в здогадках стосовно пропорції реального й вигаданого в персонажах із відомими історичними прототипами.

Наразі аналіз роману «Лютеція» переважно обмежується рецензіями й оглядами на сторінках інтернет-видань. Зокрема, А. Любка підкреслив майстерність сплетіння двох фабульних ліній у ньому в «нерозривний містичний вузол» [3]. Д. Попіль зацентувала на ефекті дежавю, спровокованому автоалюзіями в цьому творі [4]. К. Родик резюмував, що книга Ю. Винничука — «римейк давніших сюжетів», «дайджест тем, проблем, персонажів, опрацьований у модерну рамку» [5]. З огляду на фрагментарність аналізу роману «Лютеція» в наявних критичних джерелах взаємодія культурно-історичного й міфологічного первнів в образі Івана Вагилевича, а також стратегія містифікації в характеротворенні цього персонажа потребує окремих літературознавчих студій.

Мета статті — виявити особливості стратегій міфологізації та містифікації у створенні літературної біографії в романі Юрія Винничука «Лютеція».

Через посередництво оповідача письменник ставить акценти, що визначають специфіку образотворення Івана Вагилевича у його творі: «Я ж не писав про наукову роботу Вагилевича, про подвижництво Руської Трійці <...>. Мене цікавила лише одна загадкова історія, пов'язана з таємничою кралею на ім'я Юлія» [1, 15]. Автор передусім фокусує увагу на особистому житті видатного українського культурного діяча XIX століття, представника літературного угруповання, організованого в 1834 році у Львівській духовній семінарії, що стає об'єктом мі-

фологізації. Ю. Винничук переважно редукує біографічні відомості, пов'язані з громадською діяльністю, натомість містифікує факти приватного життя Івана Вагилевича, зосереджуючись здебільшого на його любовних авантюрах. У цілому культурно-історичний контекст окреслений пунктирно, хоча окремі, доволі чітко виписані, документальні подробиці надають йому достовірності.

Культурно-історичний контекст оприсутнюється через образи низки громадських діячів XIX століття: згадуючи про Ізмаїла Срезневського, який побував у Львові в липні 1842 року, Ю. Винничук наводить фрагмент із його листа до матері: «Вагилевич помешался на том, что в него влюбляются» [1, 17]. Характеристику Івана Вагилевича в романі візуалізовано за посередництвом учасника Руської Трійці Якова Головацького: риси зовнішності персонажа відповідають деталям, відтвореним на портретах його прототипу, що збереглися до цього часу. Ю. Винничук дещо іронізує, коли пише про привабливість Івана Вагилевича у сприйнятті Якова Головацького: «Поет почав вірити, що він красень і може бути львівським донжуаном. Цілими годинами він пересиджував перед дзеркалом, робив різні вигадливі причіпки і милувався своїми чорними очима» [1, 17]. У романній характеристиці цього персонажа також акцентовано зіпсутість «морально непорочного робітника науки» [1, 16] унаслідок знайомства з польським аристократом Юзефом Борковським, про що дискутує у своєму нарисі І. Франко, наводячи цитати зі статті Якова Головацького «Судьба одного галицько-руського ученого. К біографії Івана Николаевича Вагилевича», опублікованої в липневому номері «Киевской старины» в 1833 році [6]. На думку Головацького, Івана Вагилевича під впливом Юзефа Борковського приймали за «недосвідного та наївного провінціала» [6, 296] і «ним забавлялися, як блазнем» [6, 297]. У своєму нарисі І. Франко обурювався безпідставністю такого судження, не підкріпленого жодними доказами і свідченнями. Ю. Винничук поклав в основу сюжету роману саме ту версію біографії Івана Вагилевича, яку навів у своїй статті Головацький.

Зі слів оповідача в «Лютеції» читач довідується, що Іван Франко знайшов інтимні записки «героя любовної драми» [1, 79]. У його ж нарисі «До біографії Івана Вагилевича» йдеться про те, що він придбав у львівського антиквара папери з архіву братів Борковських, серед яких був товстий зошит із автобіографією відомого громадського діяча польською мовою. І. Франко ретельно аналізує листи Вагилевича

до Борковського і доходить висновку про те, що стосунки між ними відрізнялися від їх подачі Яковом Головацьким: «Вагилевич ділиться з адресатом своїх листів своїми науковими здобутками і поглядами, дає йому інформацію в наукових питаннях і сам від нього просить послуг досить немаловажних (переклад грецьких цитат)» [6, 320]. Окрім того, на думку автора нарису, саме Борковський посприяв етнографічній поїздки Вагилевича до Ожидова, без його матеріальної підтримки вона не стала б можливою. І. Франко вважав, що Вагилевич мав повну свободу дій у польських аристократичних колах і, хоч «був дуже чуткий на кожний фальшивий тон у товариському поводженні» [6, 333], не відчував такої залежності від Борковського, яку приписував йому Яків Головацький. Більше того, він не міг бути виконавцем комічної ролі, оскільки мав гарну освіту і талант до творчості.

Автентичні деталі біографії Івана Вагилевича, про які, як правило, згадують у більшості довідкових видань і навчальній літературі, в «Лютеції» подано окремими штрихами. Наприклад, пунктирно окреслено його особливу обдарованість і освіченість: «Незабаром учений став відчувати свою небувалу значущість, адже в його присутності цілком щиро дивувалися з його знань, хвалили його високі ідеї» [1, 16]. У романі Ю. Винничука лише побіжно згадується його навчання в духовній семінарії: «З листів Вагилевича до брата видно було, що граф йому остаточно замотиличив голову, переконавши несміливого семінариста в тому, що він геній, світоч над світочами» [1, 16].

До згаданих у «Лютеції» реалій, що додають переконливості культурно-історичному тлу, можна зарахувати журнал «Dziennik Mód Paryzkich» (1840–1849), у якому з подачі Ю. Борковського друкував свої вірші Іван Вагилевич (про цей факт згадано в нарисі І. Франка). За художньою версією Ю. Винничука, що спиралася на статтю Головацького, він присвячував загадковій Юлії сонети, які граф Борковський передавав дівчині: «Так з'явився фантазійний роман розміряного кохання з мітичною коханкою» [1, 18–19]. Письменник оприявнює погляд на цю історію через сприймання учасника Руської Трійці, що відрізнялося від її бачення І. Франком, згідно з яким вона була не більше, ніж «плітки, які кружляли в шляхетських колах, бо фантазійна Юлія існувала насправді» [1, 22]. І. Франко у своєму нарисі детально зосереджується на причинах появи цієї історії, викладених у статті Я. Головацького: Вагилевич під впливом аристократичних кіл уявив себе подібним до Петрарки і відчув гостру потребу в дамі серця: «Борковський переконав його,

що він повинен вишукати собі предмет любові так, як усі великі поети» [6, 335]. Ю. Винничук додає ще більше іронічних інтонацій до інтерпретації історії, вербалізованої Я. Головацьким, створюючи виразний комічний ефект і надаючи романному образу Вагилевича рис, які контрастують зі звичними — хрестоматійними — уявленнями про його прототип. Письменник акцентує його наївність, довірливість і схильність ставати жертвою інтриг та злих жартів. І. Франко вважав версію Я. Головацького, використану в «Лютеції», образливою вигадкою: «У всім оповіданні Головацького, як бачимо, крім кількох імен осіб, нема майже ані слова правди. <...> Хоч і як легкокомисний був спосіб життя Вагилевича в ту пору, то все ж таки не був він таким бездонним дурнем, як його малює Головацький, та, мабуть, і Борковський не був таким надлюкою та zarazом таким всевладним, сугестором, щоб міг ні сіло ні впало зробити ціле своє окруження спільником у своїй глупій і безцільній грі з Вагилевичем» [6, 337]. І. Франко резюмує, що вся ця історія була цілковитою вигадкою або самого Головацького, або однодумців із його товариства.

У романі Ю. Винничука згадується й Марія Зарицька, якій Іван Вагилевич присвятив цикл віршів — (М. З). У своєму нарисі І. Франко наводить цитати з автобіографії Івана Вагилевича, в якій він пише про закохану в нього Марію Зарицьку, до якої не мав глибоких почуттів: «Я сідав біля неї і в хвилинах екстазу брав її за руку і цілував, але це було скороминуще» [6, 331]. Відгукуючись про їхній любовний зв'язок, І. Франко підкреслює, що, «крім старих руїн та хронік», Вагилевич «пильно цікавився жіночою красою» [6, 332]. Очевидно, це й послужило джерелом легенд і міфів довкола його особистості й не залишило байдужим такого любителя містифікацій, як автор «Лютеції».

Ю. Винничук як співець тілесності зосередився у своєму романі на доволі пікантних подробицях «любовної авантюри» [6, 298] Івана Вагилевича (венерична хвороба, самогубство арфістки через кохання до поета, народження Юлією позашлюбної дитини, вагітність Кранці та «старої єврейки Мишалік» тощо). У його белетризованому образі візуалізовані архетипні риси Дон Жуана: зовнішня привабливість («красень із красенів, у якого закохані всі аристократки» [1, 16]), швидкоплинні любовні зв'язки (з Ернестиною і Юзефою Бартковськими, Антонією Півовською, Анелею Сераковською, Марією Бачинською, Сільвією С. та іншими дівчатами, чиї імена згадано в нарисі І. Франка), «салонові любові» [6, 332]. В одному з інтерв'ю Ю. Винничук наголосив,

що постать представника Руської Трійці зацікавила його передусім тим, що він залишив по собі інтимні записки [8]. Лист Вагилевича, наведений у нарисі І. Франка, оприсутнює чітке уявлення про його стосунки з жінками: *«Перед від'їздом я доручив пану Юзефу, щоб наскільки це можливо, він влаштував мої справи з Юлією, а зрештою <...> я б не хотів, аби вона через мене стала нещасною, тим більше дитя як нешлюбне завжди буде нещасливе. Просив його також повідомити мене щодо Марії, яку я кохав, і щодо Антоніни, яку мимоволі розлюбив, і про Сільвію, що мене цікавила»* [6, 354]. У листуванні Вагилевич також згадує про напади на нього з боку батьків дівчат, із якими він зустрічався і які розраховували на одруження. Це доводить, що Ю. Винничук у створенні міфологізованого й містифікованого образу Івана Вагилевича все ж керувався фактами, відображеними в епістолярії прототипу цього персонажа.

У романі «Лютеція» письменник фокусує увагу на тому, що оповідач знайшов у графському архіві повніший варіант інтимних записок Івана Вагилевича, які перекроїла цензура. За офіційною версією, його посвячення в духовний сан відклали через діяльність Руської Трійці. У романі «Лютеція» затримка в цьому питанні була пов'язана з тим, що *«на любовні пригоди Вагилевича звернули увагу вищі церковні кола»* [1, 83]. У нарисі про Івана Вагилевича Франко наводить його лист, який Ю. Винничук використав як підставу авторської художньої інтерпретації цієї події: *«Кілька листів від батька і брата повідомляли мене про зацікавлення консисторії щодо мого способу життя після закінчення теології. Щоби припинити ці питання, я пішов до ксьондза-префекта Малиновського і тут довідався, що серед тих п'ятьох, які були представлені до президії як підозрілі, названо й мене. Я був у ксьондза-ректора, Гр. Яхимовича, і він повідомив мене, що найбільше йдеться про те, що я бував у різних місцях і займався справами, невідповідними до духовного сану»* [6, 353].

Ю. Винничук міфологізує любовну епопею Івана Вагилевича, використовуючи художній прийом гротеску. Його чоловіча сила в романі гіперболізована: *«Вагилевич для неплодних жінок — справжній скарб»* [1, 89]. Згадується, що серед його коханок були жінки-агенти таємної поліції. У самохарактеристиці персонажа і в рефлексіях про його стосунки з ними також оприсутнюються атрибути архетипного образу Дон Жуана: *«Я воскресав у них їхню жіночність, прокидав у них справжню жагу, визволяв їхнє єство, і ставали вони курвами, й забували*

у ліжку, пощо сюди прийшли. І потім, коли я кидав їх, вони відходили з вдячністю» [1, 95].

Просторовим образам у «Лютеції» притаманні визначальні риси готичної літератури, що також можна вважати елементом авторської стратегії містифікації. Наприклад, у снах Івана Вагилевича оприявнюється зловорожий будинок: *«Сірий, непривітний, з гострими вежами, з облупленим тиньком, з вищиреними червоними яснами цегол, з густими плямами вічнозеленого, лискучого в сьйві місяця прочитану, перетворюючи будинок на подобу склепу»* [1, 230]. Зловісний образ кажана — невід'ємна частина багатьох готичних інтер'єрів. У романі Ю. Винничука для нього знайшлося місце на картинах, зображених у таємничому будинку, до якого потрапив головний герой: *«Вгорі понід самою стелею звивалися пагони ліан та орхідей, по них лазили барвисті ящірки, з ліан звисали вниз головою великі кажани з пулькатими червоними очима, здавалося, вони стежили за всіма»* [1, 231].

Одним із найбільш виразних засобів міфологізації та містифікації образу Івана Вагилевича є кореляція цього персонажа з кельтською міфологією «чарівної коханки» (“fairy lover”), основними атрибутами якої вважаються неймовірна зовнішня привабливість і вогненно-руде волосся. У кельтській міфології йдеться про те, що неземна красуня заманювала, як правило, найталановитіших поетів або найвродливіших чоловіків [9, 174]. Інтерпретація цієї міфологеми Ю. Винничуком перегукується з міфологічними джерелами, оскільки образів Івана Вагилевича в романі «Лютеція» властиві такі характеристики, як зовнішня привабливість і творчий талант. У творі мова йде про те, що оповідач знайшов на горіщі записки Вагилевича про його сни, в яких він відвідує таємничий шинок, де співає прекрасна дівчина Лютеція з вогненно-рудим волоссям. Його зачарувала врода прекрасної незнайомки: *«Полум'яне волосся розквітало переді мною, мов неопалима купина, в яку хочеться занурити руки, не боячись опіків...»* [1, 290]. В образі Лютеції атрибути міфологеми «чарівної коханки» візуалізовані досить виразно. У кельтській міфології наявний топос «чарівної країни» (“fairy land”), в якій володарювала «чарівна королева» (“fairy queen”). Образ Лютеції алюзивно пов'язаний із цим персонажем кельтської міфології: у спілкуванні з нею Івану Вагилевичу здавалося, що він розмовляв із *«зачарованою королювню, яка знає свою таємницю, та не має права її зрадити»* [1, 99].

Мешканці кельтської чарівної країни *«були відомі любов'ю до музики»* [9, 176]. Майже ні-

хто не міг встояти перед нав'язливими мелодіями, гіпнотичний ритм яких відрізнявся від музики простих смертних. Їхніми улюбленими інструментами були флейта й арфа [9, 176]. У романі Ю. Винничука мотив кохання до Прекрасної Пані корелює з мотивом музики. Варто наголосити, що цей мотив безпосередньо пов'язаний із образом Лютеції, яка була співачкою: «Кілька музикантів у кінці зали заграли щось меланхолійне, Лютеція підвелася й пішла до сцени, а за хвилю підхопила своїм глибоким м'яким голосом мелодію, що заворожувала слухачів, змушувала їх завмерти і прижмурити очі» [1, 56]. Генетичний зв'язок із кельтським мотивом простежується в гіпнотичному впливі пісні, яку виконувала загадкова красуня, на Вагилевича: «Я заслухався, її спів лелівав мене на своїх хвилях, мені здавалося, що я пливу й вигойдоюся в просторі, наче б був невагомим» [1, 271].

Таким чином, роман «Лютеція» Ю. Винничука можна вважати характерним прикладом неоміфологічної літератури, в якому письменник застосував властиві його ідіостилію стратегії міфологізації та містифікації. В авторському неоміфі про видатного культурного діяча XIX століття письменник використав ті епізоди біографії Івана Вагилевича, викладені в нарисі І. Франка в інтерпретації Я. Головацького, що дозволили йому створити містифікований портрет «львівського донжуана» [6, 335], з якого читачеві складно визначити, «де тут кінчиться дійсність, а де починається манія еротична і викликана нею божевільна фантазмагорія» [6, 338]. Яскраво виражені іронія, гротеск і комічні акценти в образі Вагилевича — прояв дегероїзації, властивої неоміфологічним творам.

ДЖЕРЕЛА

1. Винничук Ю. Лютеція / Ю. Винничук. — Харків : Фоліо, 2017. — 314 с.
2. Ковбаса І. Містифікатор Винничук [Електронний ресурс] / І. Ковбаса. — Режим доступу : <http://litakcent.com/2009/06/25/mistyfikator-vynnychuk/> (27.10. 2019).
3. Любка А. Очка зажмури [Електронний ресурс] / А. Любка. — Режим доступу : <https://day.kyiv.ua/uk/blog/suspilstvo/ochka-zazhmury>
4. Попіль Д. Рецензії та огляди [Електронний ресурс] / Д. Попіль. — Режим доступу : <https://www.nasze-slowo.pl/ljutecija/>
5. Родик К. Ребрендинг містифікатора: рецензія на Лютецію Юрія Винничука [Електронний ресурс] / К. Родик. — Режим доступу : <https://www.umoloda.kiev.ua/number/3289/164/121666/>
6. Франко І. До біографії Івана Вагилевича // Зібрання творів у 50 томах / І. Франко. — Т. 37. — Київ : Наукова думка, 1982. — С. 296–363.
7. Юрій Винничук. Кохання, потяг до самогубства, кохання, кохання і кохання!: інтерв'ю з Я. Дубинянською [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://gazeta.dt.ua/SOCIETY/yuriy_vinnichuk_kohannya,_potyag_do_samogubstva,_kohannya,_kohannya_i_kohannya.html
8. Юрій Винничук. «У моєму романі намішано багато чого» (інтерв'ю BBC Україна) [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <https://nv.ua/bbc/jurij-vinnichuk-u-mojemu-romani-namishano-bagato-chogo-2271203.html>
9. Monaghan P. The Encyclopedia of Celtic Mythology and Folklore / P. Monaghan. — New York : Facts On File, 2004. — 512 p.

REFERENCES

1. Vynnychuk, Yu. (2017). *Liutetsiia*. Kharkiv: Folio (in Ukrainian).
2. Kovbasa, I. (2009). *Mistyfikator Vynnychuk* (in Ukrainian). <http://litakcent.com/2009/06/25/mistyfikator-vynnychuk/>
3. Liubka, A. (2017). *Ochka zazhmury* (in Ukrainian). <https://day.kyiv.ua/uk/blog/suspilstvo/ochka-zazhmury>
4. Popil, D. (2018). *Retsenzii ta ohliady* (in Ukrainian). <https://www.nasze-slowo.pl/ljutecija/>
5. Rodyk, K. (2018). *Rebrendynh mistyfikatora: retsenziia na "Liutetsiiu" Yurii Vynnychuka* (in Ukrainian). <https://www.umoloda.kiev.ua/number/3289/164/121666/>

6. Franko, I. (1982). Do biohrafii Ivana Vahylevycha. Zibrannia tvoriv u 50-ty tomakh, T. 37. Kyiv: Naukova dumka, 296–363 (in Ukrainian).
7. Yurii Vynnychuk (2005). “Kokhannia, potiah do samohubstva, kokhannia, kokhannia i kokhannia!”: interviu z Ya. Dubynianskoiu (in Ukrainian). http://gazeta.dt.ua/SOCIETY/yuriy_vinnichuk_kohannya,_potyag_do_samogubstva,_kohannya,_kohannya_i_kohannya.html
8. Yurii Vynnychuk (2017). “U moiemu romani namishano bahato choho” (interviu BBC Ukraina) (in Ukrainian). <https://nv.ua/bbc/jurij-vinnichuk-u-mojemu-romani-namishano-bagato-chogo-2271203.html>
9. Monaghan, P. (2004). *The Encyclopedia of Celtic Mythology and Folklore*. New York: Facts On File (in English).

Halyna Bokshan,

PhD in Philology, Associate Professor,
Associate Professor of the Department of Foreign Languages,
Kherson State Agricultural University
Kherson, Ukraine

ORCID iD 0000-0002-7430-8257
alebo@ukr.net

**IVAN VAHYLEVYCH'S MYSTIFIED BIOGRAPHY IN YURII VYNNYCHUK'S NOVEL
“LIUTETSIIA”**

The study examines the features of the strategies of mythologization and mystification used by Yurii Vynnychuk in creating his literary version of Ivan Vahylevych's biography in the novel “Liutetsiia”. First of all the paper emphasizes the writer's inclination to play with historic material characteristic of postmodernism, manifesting itself in most of his works and in the novel under study, in particular. The research pays special attention to the original interaction of mythological and cultural-historical aspects in the fictionalized biography of the renowned public figure of the 19th century, famous for his activity in Ruska Triitsia. It considers the specific features of the literary visualization of Ivan Vahylevych character in the relation to Ivan Franko's essay representing the epistolary of the figures of the historical epoch depicted in the novel. The study determines the correlation between the personages in “Liutetsiia” and the characters and motives of the Celtic mythology. It identifies the specificity of the reminiscent relations of the main character with the archetypal figure of Don Juan. The conclusions highlight the use of irony, grotesque and comic modus by Yurii Vynnychuk as the manifestation of the neo-mythological device of deheroization. It also accentuates that the strategies of mythologization and mystification in “Liutetsiia” reflect the manner of interpreting cultural-historical material characteristic of the author.

Key words: *mythologization, mystification, fictionalized biography, neo-myth, deheroization, Gothic novel.*